

Mál nr. 215/2017**M og
vátryggingafélagið V vegna slysátryggingar launþega X.****Tilkynningarfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 vegna slyss
9.12.2014 sem tilkynnt var 31.1.2017.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 30.6.2017, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 12.7.2017 ásamt höfnunarbréfi V dags. 24.2.2017, bráðamóttökuskra dags. 10.12.2014, niðurstöðu myndgreininga dags. 10.12.2014 og afriti af sjúkraskrá M.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M rann í tröppum fyrir utan heimili sitt þegar hún var á leið til vinnu 9.12.2014. M var flutt á slysideild með sjúkrabíl og var þar greind með samfallsbrot á hrygg. M var óvinnufær vegna afleiðinga slyssins og leitaði síðan til læknis á árinu 2015 og var í sjúkraþjálfun á því ári og fram á árið 2016.

M telur að tímamark það sem henni mátti verið ljós atvik sem krafa hennar um bætur er reist á sé það tímamark þegar henni sjálfri má vera ljóst að varanlegar afleiðingar hafi hlotist af, sbr. dómaframkvæmd Hæstaréttar. M telur að það að hún hafi verið í sjúkraþjálfun fram á árið 2016 hafi veitt von um að M myndi ná sér að fullu. Það hafi því ekki verið fyrr en seinni hluta árs 2016, þegar sjúkraþjálfun bar ekki árangur, sem henni mátti vera ljós umrædd atvik. Tilkynning hafi borist V innan eins árs frá því tímamarki og hafi tilkynning dags. 31.1.2017 því komið innan ársfrests 1.mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um tímamarkið þar sem M eru ljós atvik sem krafa hans um bætur úr slystryggingu launþega er reist á, sbr. orðalag 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, en M hefur eitt ár eftir þann tímamark til að tilkynna um slysið til V.

Þegar litið er til gagna málsins er ljóst að M var greind með samfallsbrot á hrygg strax eftir slysið 9.12.2014, varð óvinnufær í kjölfarið og leitaði síða a.m.k. tvisvar til læknis vegna óþæginda á árinu 2015. Af því verður ekki annað ályktað af læknisfræðilegum gögnum málsins að M hafi haft veruleg óþægindi vegna áverkans allt frá degi tjónsatviks og að sjúkraþjálfun hafi ekki borið viðunandi árangur á árinu 2015. Í lok árs 2015 varð M óvinnufær á ný vegna bakverkja og verður þá að ætla að M hafi mátt vera ljós atvik sem krafa hennar um bætur úr slysátryggingu launþega er reist á. Tilkynning M til V barst ekki innan eins árs frá því tímamarki eins og 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga kveður á um og á M því ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 17. ágúst 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.